

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095001728/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

habe helt op til himlen, så at englens så jeres begerlig stirrende øjne, det lignede to tyvlygter, og undredes? Gør I ikke lange fingre både efter sol og måne og stjerner? Har I ikke fægrebet jer både på himmel og jord?

Hvad har I ikke digtet? Har I seneret jer for at rive støtterne fra himlen, så den faldt ned over jer som templet over Samson? Og det har I uden at rødme kaldt en helkedåd! Har I ikke mer end een gang sparket jorden ud i en afgrund, som I til det brug digtede liggende ved siden af?

Alt har I vovet! I digter jer ind i Gud Faders lønlige tanker, og når de livsalige særkeengle tilhvisker hinanden deres evige hemmeligheder, så ser de lange, nysgerrig spidsede digterøren stikke frækt op imellem sig. Og når de salige ser min mester og mig vandre om på jorden i de maskeradedragter, som I finder for godt at udstyre os med, så glemmer de respekten og ler, skønt de ved, det er kun digt. I forvirrer det ukyndige folk, ti det ved ikke at gøre forskel på den, der har alvidenhed og almagt, og den, der digter sig til det. Og når I slår jer sammen med de lærde, så blir I da hel trossede af bare vigtighed.

Du går vel esse og skraber på de vises sten i håb om at få løst net nogle sandskom – men ved du, hvad der er inden? For jer jordboere er der kun vanvid, og inden du fik skrabet dig ret langt ind, vilde du ingen forstand ha mere. Lyt til mit råd, sønl! Der er et korn af alvidenhed i jer alle, men gå ikke for dybt efter det. Og fremfor alt: lad os være fri for at se jer naragtige digtere puske verdensrummet rundt! Hold jer til jorden, hvor der er nok at gøre, og bild ikke noen ind, at alverdens visdom er deponeret hos jer!

St. Peder, svarede jeg, du forstår ikke os mennesker længere. Din stilling heroppe har gjort dig til åndsaristokrat. Hos os må enhver følge sit kald og benytte de gaver, naturen har giet ham.

Hesten vrinsker, koen brølser, svinet grynter, digteren digter.

Jorden er ikke til at leve på, herr Peder. Heroppe er himlen altid blå, næse hos os er den mest grå; her smiler solen som den saliges blik, dørnede starrer den som en rygs øje. Her bringer vinden pust af æter, den er balsamisk af englens åndedræt og bølgler med deres lovsang; hos os er den forpustet af stadig flere urenheder.